

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3976/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Катарина Ранђеловић, адвокат из ..., против тужене „UniCredit Bank Srbija“ АД Београд, чији је пуномоћник Тамара Симић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 5645/19 од 12.02.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 5645/19 од 12.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 5645/19 од 12.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 19148/18 од 28.02.2019. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужилци, на име стеченог без основа, плати 2.835,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.03.2017. године до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 17.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 5645/19 од 12.02.2020. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, с обзиром да иако банка има право на накнаду трошкова обраде кредита, тужбени захтев је у конкретном случају усвојен јер тужена није доказала који су то стварни трошкови и на шта се односи фиксна једнократна накнада у висини од 3,5% од износа одобреног кредита, који су тужили наплаћени. Тужена уз ревизију указује на одлуке апелационих судова којима је на другачији начин одлучено о истоветном тужбеном захтеву, али другачија одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом не значи нужно и другачије правно схватање, јер она зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавање судске праксе или ново тумачење права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, у овој правној ствари, поднета је 26.09.2018. године, а вредност предмета спора је 2.835,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић